

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zastoupena JUDr. Janem Braborcem, advokátem se sídlem Litevská 2571, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. OAM-324/LE-LE05-K09-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2019, č. j. 31 Az 9/2019 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátovi JUDr. Janu Braborcovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši **3.400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala dne 15. 11. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu špatného zdravotního stavu svého manžela. V řízení rovněž uvedla, že do České republiky přicestovala, neboť si zde chce vydělat peníze na splacení dluhů, kvůli kterým jeden z věřitelů vyhrožoval jejím vnukům. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobkyně brojila proti tomuto rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl.

[3] Dospěl k závěru, že mezi důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nelze pořadit snahu žalobkyně vydělat si v České republice finanční prostředky na zaplacení svých dluhů ani snahu získat pro svého manžela bezplatnou léčbu. Rovněž neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (za účelem sloučení rodiny) považoval krajský soud za zákonné a náležitě odůvodněné, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem

azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 tohoto zákona. Za zákonný lze označit také závěr žalovaného, dle něhož žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o mezinárodní ochranu a ani ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud dle stěžovatelky pochybil, když neshledal splnění zákonných podmínek k udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b téhož zákona. Pakliže by žalovaný splnil svou povinnost a manželi stěžovatelky udělil humanitární azyl či doplňkovou ochranu pro jeho špatný zdravotní stav, měla by stěžovatelka dle těchto ustanovení právo na udělení mezinárodní ochrany. Soud se měl věcně zabývat argumenty, které stěžovatelka v řízení uvedla, nikoliv pouze odkázat na řízení o žalobě jejího manžela. Soud měl povinnost i v řízení o její žalobě přezkoumat zdravotní stav jejího manžela a posoudit, zda je opravdu tak dobrý, jak žalovaný od počátku tvrdí (přičemž tyto závěry stěžovatelka i její manžel od počátku řízení rozporují). Soud však v tomto řízení dokazování neprovedl, přestože manžel stěžovatelky od počátku správního řízení poukazoval na své zdravotní problémy a žádal další vyšetření. Skutková podstata, ze které soud v řízení vycházel, tak nemá oporu ve spise. Navíc je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka dále v plném rozsahu odkazuje na argumentaci obsaženou v kasační stížnosti svého manžela (vedené pod sp. zn. 2 Azs 29/2019).

[5] Podle stěžovatelky soud pochybil i proto, že podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 112 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), nespojil toto řízení s řízením vedeným pod sp. zn. 31 Az 10/2019 (ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany manžela stěžovatelky), neboť obě řízení spolu skutkově souvisejí a týkají se stejných účastníků řízení.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí i rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje na správní spis, zejména na stěžovatelčina podání a výpovědi, a také na obsah napadeného rozhodnutí. Udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny by bylo možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany osobě, která je rodinným příslušníkem stěžovatelky. Tato situace v posuzovaném případě nenastala, neboť stěžovatelčině manželovi mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalovaný proto navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí pro nedůvodnost.

[7] S ohledem na to, že daná věc se týká udělení mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou, zda kasační stížnost není nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS., ve kterém vymezil typové situace, v nichž je kasační stížnost přijatelná. Pro stručnost na toto usnesení nyní odkazuje. Ve věci stěžovatelky však podmínky přijatelnosti naplněny nejsou.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud dostatečně zdůvodnil, proč špatný zdravotní stav manžela stěžovatelky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce.

[9] Stejně tak namítané pochybení týkající se neudělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Azyl a doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny se udělí pouze rodinným příslušníkům žadatele uvedeným v § 13 a § 14b zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval situací, kdy důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatele byly zcela odvozeny od jeho rodinného příslušníka. Úspěšnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je v takovém případě závislá na úspěchu žádosti rodinného příslušníka. Pokud tomuto rodinnému příslušníkovi není udělena mezinárodní ochrana, neexistuje právní důvod, pro nějž by měla být udělena mezinárodní ochrana žadateli (viz usnesení ze dne 2. 7. 2020, č. j. 10 Azs 437/2019-83, nebo ze dne 20. 2. 2020, č. j. 5 Azs 62/2019-22). V den vydání napadeného rozhodnutí žalovaný rovněž rozhodl, že stěžovatelčinu manželovi mezinárodní ochranu neuděluje. Napadený rozsudek byl také vydán ve stejný den, kdy krajský soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2019, č. j. 31 Az 10/2019 - 28, rozhodnutí žalovaného ve věci manžela stěžovatelky potvrdil jako zákonné. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 9. 2020, č. j. 2 Azs 29/2020-58, pro nepřijatelnost. Neexistuje tedy ani právní důvod pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce.

[10] Rovněž nespojení věcí vedených u krajského soudu pod sp. zn. 31 Az 9/2019 a sp. zn. 31 Az 10/2019 ke společnému řízení podle § 39 s. ř. s. ve spojení s § 112 odst. 1 o. s. ř. není důvodem pro přijetí kasační stížnosti k projednání. Stěžovatelka v průběhu řízení před krajským soudem nenavrhla, aby byly obě věci spojeny; ostatně ani v případě nevyhovění návrhu účastníka na spojení věcí ke společnému řízení se zpravidla nejedná o vadu řízení, která by mohla mít vliv na správnost rozhodnutí ve věci (k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, č. j. 25 Cdo 1117/2001). Krajský soud žalobu jejího manžela řádně projednal, jak potvrdil i kasační soud, přičemž shledal, že jeho zdravotní stav nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Případné spojení obou řízení by na právní postavení stěžovatelky nemělo vliv. Nespojení obou věcí ke společnému řízení tak v tomto případě nemůže představovat zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky.

[11] Napadený rozsudek tedy splňuje požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91), neodchyluje se od dosavadní judikatury kasačního soudu a krajský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[13] Nejvyšší správní soud stěžovatelce usnesením ze dne 10. 3. 2020, č. j. 1 Azs 29/2020-29, ustanovil zástupce pro řízení před soudem JUDr. Jana Braborce, advokáta. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci náleží podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu